

Més enllà de la psiquiatria...

La salut mental ha estat històricament vinculada a la psiquiatria, i n'és la principal àrea des de la qual s'afronta el seu tractament. Per la seva banda, la psicologia lentament s'ha anat fent un lloc en aquest àmbit tot i que encara li queda feina per fer. Ara bé, és des d'altres professions de caire més social on fer-nos un forat no està sent fàcil i ens falta molt camí per recórrer: donar-nos a conèixer per tal d'incorporar el paper cabdal que també hem de tenir en el treball de la salut mental.

Així doncs, si entenem que la persona està formada per diferents dimensions: laboral, personal, social; també és important començar a veure la persona en tota la seva complexitat i per aquest motiu calen diferents perspectives que ofereixen la multiplicitat de professions implicades en la salut mental.

En aquest sentit, cada cop més cal treballar la salut mental des de la normalització i aquesta visió no l'aconsegurem només des de la psiquiatria que enquadra la persona en la malaltia, sinó que es van convertint en imprescindibles aquelles disciplines que treballen per la incorporació social de les persones a la comunitat, participant de l'entorn on viuen.

Per tant, **què podem aportar des d'aquestes altres professions?** Amb elles pren rellevància el treball amb la comunitat, la tasca educativa, la incorporació al món laboral, la participació en l'entorn, etc. Accions que complementen el caire terapèutic del tractament i que treballen més des de la vessant social. I és aquí, on l'atenció o més ben dit, l'acompanyament, des de feines com els educadors socials, els treballadors socials, els terapeutes ocupacionals, els integradors socials poden fer molta feina fins ara poc contemplada en aquest àmbit.

És a dir, tant important pot arribar a ser l'assistència a la visita amb el metge, com anar a teràpia o

aconseguir que la persona es matriculi a aquell curs que té tantes ganes de fer, que es llevi cada dia a les 9h per anar al gimnàs, que vagi al cinema amb els amics un dissabte a la tarda, que conegui els recursos que té al seu abast perquè pugui escollir què vol i què no (una pensió, la targeta rosa, una feina protegida, un pis tutelat o normalitzat, etc.). D'opcions, n'hi ha i moltes, i hem de procurar que la persona les conegui, acompanyar-lo, oferir-li un espai d'oportunitats, perquè lentament i a través d'un suport transversal pugui prendre les regnes de la pròpia vida.

Com veiem doncs, aquesta tasca l'hem de fer des de totes les professions treballant conjuntament i a la una, per això es fa imprescindible el treball interdisciplinari, o dit d'altra manera, la feina col·laborativa i cooperativa; des de la igualtat i el respecte entre els i les professionals. Cal entendre que on no arribo jo amb la meva formació i experiència potser hi arriba l'altra amb la seva saviesa i pràctica. Ser humils i treballar amb els altres per tal de no perdre de vista el nostre objectiu principal: que la persona es beneficiï de les nostres actuacions per apoderar-se, aprendre, i guanyar en la seva qualitat de vida.

En definitiva, és important que reivindicuem aquesta visió de la salut mental que integra totes les mirades i veu la persona com un tot. Apostem per una salut mental plena i transversal on, sobretot, abans que el malalt existeix ell o ella com a subjecte, la família, els amics, allò que el fa patir, les expectatives, les històries i un objectiu final on la persona mai deixa de ser la protagonista de la pròpia vida, d'una vida en contínua construcció, plena i de qualitat.

Mireia Oliveres
Educadora Social Afammca-Acfames

Barcelona, Juliol 2016